

*Secret
Elements*

ÎN MREJELE PĂMÂNTULUI

JOHANNA
DANNINGER

*Secret
Elements*

ÎN MREJELE PĂMÂNTULUI

 EDITURA
UNICART

CAPITOLUL 1

Valurile vuiiau, rostogolindu-se peste mine cu o violență de nestăpânit. M-am lăsat în voia forțelor naturii fără să opun nicio rezistență. Mă trăgeau tot mai jos, purtându-mă în străfundurile ființei lor, spre sfera albastru-închis, strălucitoare, care le era izvor și origine. Am încremenit în fața energiei copleșitoare a forței concentrate în acel punct. Era mult prea puternică pentru ființa mea care, în comparație cu ea, părea de-a dreptul neputincioasă. Ce puteam eu să opun acestei puteri nesfârșite? Nimic. Eram cu totul la cheremul ei. Mi se părea că, dintr-odată, coșul pieptului îmi înțepenise. Am încercat disperată să respir, dar presiunea de pe coaste nu le permitea plămânilor să se umple de oxigen. Urma să mă sufoc. Să mor. Țipătul grifonului demonic îmi răsună în urechi, pătrunzându-mi până în străfunduri...

M-am ridicat cu o mișcare bruscă și m-am trezit, respirând cu greutate, în propriul pat, privind în jur amețită și uluită. Razele delicate ale soarelui de dimineață se strecurau pe fereastră și mii de particule de praf dansau prin lumină.

Mi-a luat ceva timp să scap de spaima visului și să-mi revin cât de cât. Mi-am dus mâinile la coșul pieptului și am simțit atingerea *orinionului*. M-a liniștit nespus să simt, sub materialul subțire al bluzei, contururile familiare ale amuletei.

Am oftat când am văzut dezastrul de la picioarele mele.

Iarăși?! Nu se poate!

Mi-am frecat fața, icnind, și am sărit din pat, trăgând de cearșaful ud learcă. Era a patra oară când îmi inundam patul în timpul somnului. Energia apei din visele mele devenea cumva autonomă și mi se revărsa din vârfurile degetelor. Cel puțin, așa presupuneam, că de acolo ieșea apa, însă de văzut, nu văzusem nimic niciodată. Iar de înțeles fenomenul, oricum nu eram în stare. În orice caz, era imperios necesar să învăț să controlez forțele *orinionului*.

Când am trecut pentru prima oară prin această experiență, mă aflam încă în aripa spital a Agenției. A fost exclusiv meritul lui Ivan că nu mă dădusem de gol, cuprinsă de panică, și nu-mi periclitasem acoperirea de practicantă. Motanul bej cu accent rusesc mă păzise în fiecare noapte, încolăcit pe fotoliul de lângă patul meu din rezerva de spital, și tot el mă trezise atunci când din saltea începuse dintr-odată să se scurgă apă pe podea.

În timp ce eu, complet răvășită, mă luptam cu pătura îmbibată de apă, motanul îmi vorbea pe un ton liniștitor și, aducând de pe coridor unul din cărucioarele cu care se transporta lenjeria, am reușit, până la urmă, să înlăturăm toată mizeria fără să se prindă cineva. Partea bună a fost că generalul Stanson se folosise de acest incident nocturn pentru a mă externa din spital.

Am scos lenjeria de pat udă și am îndesat-o în coșul cu rufe murdare din dormitor, coș care se golea în fiecare zi ca prin farmec.

M-am privit gânditoare în oglinda mare de lângă pat. În lumina soarelui de dimineață, părul meu răvășit se aprindea în flăcări de un roșu intens.

Vedeam ceva schimbat la mine și nu reușeam să-mi dau seama ce. Poate că era fața nemachiată, cu care începeam să mă obișnuiesc. Ani de-a rândul mă ascusesem îndărătul unei măști pe care mi-o confecționam cu *eyeliner* și fard de pleoape. Mă îmbrăcasem în negru pentru a-mi duce viața într-un fel de ascunzătoare. Din păcate, nu funcționase cu adevărat. Oricât aș fi încercat să stau deoparte, până la urmă tot nimeream într-un conflict care de obicei se sfârșea în biroul directorului școlii pentru că vreun superdeștept credea că era o idee bună să se ia de mine. Nu eram făcută să nu sar în ochi.

Mi-am ridicat bluza de pijama și mi-am inspectat cicatricea din talie. Era minusculă, puțin mai mare decât un bold, și totuși această rană aproape că mă costase viața. Nu reușeam să uit focul toxic care mă cuprinsese. Durerile fuseseră insuportabile și, între timp, mi-am dat seama că abandonasem lupta împotriva otrăvii când leșinasem. Fără Lee, aș fi fost moartă. Talentul lui mă salvase. *El* mă salvase.

Ca întotdeauna când mă gândeam la lucrurile astea, mă simțeam cuprinsă de sentimente amestecate. Pe de o parte, îi eram infinit de recunoscătoare lui Lee și știam că-i datoram, practic, totul. Însă tocmai asta mă și tulbura. Știam ce credea despre mine și despre originea mea umană. Se observa ușor că nu era deloc convins că aș fi avut însușirile potrivite pentru a fi Purtătoarea *orinioului*. Avea față de mine o atitudine care chiar nu mă încuraja să-mi manifest recunoștința pentru ce făcuse. Până acum, nici măcar nu reușisem să-l abordez în legătură cu ce se întâmplase. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mă simțeam mai prost din cauza asta, dar pur și simplu nu reușeam să trec peste toate acele sentimente contradictorii.

Am tras salteaua peste marginea patului ca să se usuce mai repede. Apoi am strâns pătura udă și am ieșit pe balcon pentru a o atârna la uscat peste balustradă.

- Iar?

Am tresărit și m-am uitat înspre balconul vecin de unde se auzise vocea. Lee era tolănit pe balan-soar, înconjurat de sute de ghivece cu plante, cu o cană aburindă în mâini. Părul său negru părea ud, de parcă tocmai ieșise de sub duș.

Își purta deja uniforma albastru-închis, în timp ce eu, șifonată din cap până-n picioare, eram încă în pijamaua cenușie, cu pantalonii uzi până la genunchi. Nu ofeream o priveliște prea grozavă. Am încercat să-mi aranjez măcar părul, cât de cât.

- Te-ai trezit și tu, am constatat în mod inutil.

Prin cap mi-a fulgerat ideea de a mă retrage înapoi în casă, dar asta chiar că ar fi fost penibil, așa că am rămas eroinic pe poziții.

Lee a sorbit din cană, iar aroma de cafea proaspătă a ajuns până la mine, gâdilindu-mi nările într-un mod cât se poate de ademenitor.

M-am rezemat de balustradă, încercând să par degajată.

- Lee, m-ați menajat destul. Cred că e momentul să învăț cum să folosesc *orinionul*.

S-a aplecat impasibil spre una din plăntuțe și a rupt o frunză veștedă.

- Nu mai pot să stau degeaba, ce dracu'! am spus enervată și am lovit cu pumnul în balustradă. Mă simt nemaipomenit de bine, sunt sănătoasă. Nu vezi?

- Cel puțin ai destulă forță să caftești o balustradă lipsită de apărare, a spus el fără să pară cătuși de puțin impresionat.

M-am silit să rămân calmă. Lee era un catâr căpos și nu rezolvam nimic cu atitudinea de țăță care cere chestii. Doar învățasem asta. Cu Lee trebuia să procedez diplomatic. Singura problemă era că eu nu aveam niciun fel de îndemânare în asemenea chestiuni. Asta, ca să folosesc un eufemism. Eram mai degrabă genul care-și impune voința cu mijloace mai dure. Acolo unde alții își săpau cu răbdare drumul prin munte, eu preferam să-l dinamitez. Iar Lee părea să se distreze provocându-mi în mod regulat câte o explozie.

- Serios acum, am început, silindu-mă să-mi păstrez calmul, chiar mă simt bine. Și nu mai suport să zac aici fără să fac nimic, în timp ce Vulpea și adepții ei provoacă nenorociri. Am fost aleasă ca să lupt și exact asta am de gând să fac. Sunt pregătită, Lee.

I-am susținut privirea, încercând să-i ghicesc gândurile, dar bineînțeles că n-am reușit să citesc absolut nimic pe chipul lui misterios.

- Trebuie să vorbesc cu șeful, a spus în cele din urmă.

Era mai mult decât îndrăznisem să sper. Sigur că nu-mi dăduse chiar undă verde, dar,

în comparație cu refuzurile de până atunci, era totuși un progres uriaș. Colțurile gurii mi s-au ridicat de la sine și n-am reușit să-mi înăbuș un mic strigăt de triumf. Pe fruntea lui Lee și-a făcut apariția o cută.

- Genial! am izbucnit euforică. O să pot, în fine, să-mi țin promisiunea față de Herokla. Și vă pot ajuta să căutați celelalte elemente.

- Nu exagera, Jay, m-a temperat el.

- Haide, măi. Ai putea să admiți și tu că, fără mine, n-ați fi găsit nici până azi Spiritul Apei.

Era o glumă, dar când l-am văzut ridicând din sprâncene, mi-am dat seama că nu o receptase ca atare.

- Din câte-mi amintesc, ai dat de el din pură întâmplare.

- Poate că da, dar, dacă nu m-aș fi hotărât să fac ceva, întâmplarea aia n-ar fi existat, am răspuns.

Lee a ridicat din umeri.

- Dacă zici tu...

Tipic. Deși i-am observat scânteia minusculă de apreciere din priviri, pur și simplu nu era capabil să mă laude măcar o dată pentru ce reușisem. Nu că aș fi ținut neapărat să fiu lăudată de el, dar nici nu aveam de gând să-l las să mă desconsidere. Bineînțeles că doar o conjunctură fericită mă ajutase să găsesc atât de repede locul în care se afla

Spiritul Apei. Pe de altă parte, regina Herokla nu ne-ar fi lăsat niciodată să pătrundem până la el dacă n-aș fi fost eu. Eu și gura mea cea mare. Sigur că faptele mele s-ar fi putut întoarce împotriva noastră ca un bumerang, dar, una peste alta, reușisem. Așa că domnul Leannán nu avea niciun motiv să facă iar pe nebunul.

„Nu, Jay, nu te enerva, stai calmă”, încercam să mă liniștesc. Pentru că exact asta voia Lee să obțină: ca eu să mă enervez atât de rău, încât să mă poată declara în continuare bolnavă pe baza unei „labilități emoționale”.

Mi-am îndreptat privirile spre peisajul care se întindea în fața mea, înconjurând arealul Agenției. Soarele era încă îndărătul casei, iar clădirea își arunca umbra lungă asupra pajiștii acoperite de rouă sclipitoare. Copacii din îndepărtata Pădure de Smarald străluceau misterioși în lumina dimineții. Aerul era încă răcoros, dar se simțea deja că ziua urma să fie caldă și plăcută.

Simțeam o nevoie acută de cafea. I-am aruncat o privire lui Lee.

- Lee?

- Hm?

M-am codit câteva clipe.

- Ăăă, știi... cum funcționează, de fapt, aparatul de făcut cafea?

- Nu știi cum funcționează aparatul de făcut cafea?

M-a privit amuzat, apoi a continuat:

- De când stai aici, Jay?

De fix patru săptămâni – cu tot cu șederea în spital. Și tocmai rânjetul ăsta arrogant al lui mă împiedicase în tot acest timp să-l rog să-mi explice misterele apartamentului. Unele lucruri funcționau ca de la sine: lumina se aprindea și se stingea automat, toate robinetele se puteau manevra fără cea mai mică problemă, iar accesul în apartament se făcea prin scanarea palmei. Se părea că exista și room service pentru că, indiferent ce haos lăsam în urma mea, când reveneam, totul era într-o super ordine.

Însă aparatura tehnică pe care o aveam la dispoziție mă depășea. Nu știam nici cum să dau drumul televizorului extraplat, nici cum să manevrez aparatele din bucătărie, dintre care nici măcar unul singur nu avea vreun buton la vedere.

- Îmi răspunzi sau trebuie să întreb pe altcineva? am spus iritată.

- Unitatea ta de locuit se numește Dora, a răspuns Lee.

Știam chestia asta. Ce nu pricepeam era legătura cu ce-l întrebam.

- Da, și?

- Comenzi vocale.

- Ce?

- Unitatea funcționează prin comenzi vocale, a explicat.

Vorbea exagerat de rar, ca și cum s-ar fi adresat unui copil idiot.

Am oftat uimită.

- Pe bune? Nu m-aș fi prins nici într-o sută de ani! De ce nu mi-ai spus din capul locului?

- De ce nu m-ai întrebat din capul locului? a replicat.

M-am bosumflat și m-am întors în living cu capul sus și fără un cuvânt de mulțumire, după care am trântit ușa, furioasă. Lee reușise din nou să mă facă să-mi pierd stăpânirea de sine și să uit de politețe. În general, știam foarte bine ce se cuvenea - spre deosebire, se părea, de clovnul ăla de dincolo, ai cărui părinți era evident că nu-l învățaseră nimic în materie de maniere.

Am făcut duș și mi-am pus hainele galbene ca voma prevăzute pentru practicanții Agenției, după care m-am dus în bucătărie și am ascultat câteva secunde liniștea apartamentului. Apoi mi-am adunat tot curajul.

- Dora? am întrebat ezitant.

- *Bună dimineața, Jessica*, mi-a răspuns o voce feminină de computer.

Am chicotit. Ce tare!

- Pe mine mă cheamă Jay.

- *Dorești să modific numele locuitorului principal din Jessica în Jay?*

- Da, te rog.

- *Numele a fost modificat cu succes. Bună dimineața, Jay.*

- Ia spune, ești o inteligență artificială?

- *Din păcate, nu te-am înțeles.*

Desigur. Ce-i drept, nu m-aș fi mirat ca oamenii din Agenție să fi produs o inteligență artificială. La urma urmei, poporul așa-numiților Tuatha de Dannan era atât de avansat, încât creaseră găuri de vierme și o lume întregă, paralelă - ceva ce nu încetase să mă fascineze. Fizica era pasiunea mea, iar cunoașterea atât de vastă pe care o poseda Agenția mi se părea extrem de interesantă.

- Dora, aș vrea să beau o cafea, am spus ridicându-mă.

- *Dorești să activez automatul de băuturi calde?*

- Da.

- *Te rog să numești băutura caldă dorită.*

- *Ăăă... cappuccino.*

- *Dorești să pregătesc un cappuccino?*

- Da.

Automatul de cafea s-a trezit la viață și a început să scoată sunete promițătoare. M-am repezit

la dulapul din bucătărie și am scos o ceașcă, pe care am împins-o rapid sub aparat; porțelanul a zăngănit periculos. Imediat după aia, mi-am dat seama că mă grăbisem degeaba.

- *Te rog să plasezi recipientul și să confirmi*, a cerut vocea computerizată.

- OK.

- *Din păcate, nu te-am înțeles. Te rog să plasezi recipientul și să confirmi.*

- Confirmat.

- *Pregătire în curs. Nu îndepărta recipientul.*

Sfinte Sisoe, ce procedeu complicat! Ar fi mers mult mai repede dacă aș fi folosit manual aparatul. M-am gândit că aceste comenzi vocale aveau să mă calce foarte repede pe nervi.

- *Pregătire - cappuccino - finalizată. Te rog să iei băutura. Atenție, e fierbinte!*

După acest avertisment absolut inutil, m-am așezat cu ceașca aburindă la barul din bucătărie. Cum o fi cu comenzile vocale, m-am gândit, cum n-o fi, e un cappuccino divin.

Între timp, aparatul de cafea amuțise și, odată cu el, și Dora. În vreme ce sorbeam băutura cu spumă de lapte, îmi lăsam gândurile să hoinărească aiurea.

Eram doar de puțin timp în această lume paralelă și totuși mi se părea că fosta mea viață se

pierduse undeva într-un trecut îndepărtat. Ca și cum orfelinatul în care îmi petrecusem copilăria și problematicii ani de școală nu mai erau decât niște amintiri pe cale să pălească. Nu trecuseră decât câteva zile de când îmi dorisem cu disperare să mă întorc acasă în Lumea de Acolo. De când nu mai voiam să fiu aici, în această lume străină și atât de ciudată, în care existau chestii magice precum pisici vorbitoare și sirene și, în același timp, o tehnologie atât de avansată. La început, respinsesem cu vehemență toate aceste lucruri atât de străine. Teama de necunoscut fusese pur și simplu mult prea mare și ajunsese într-o stare de panică.

Pe urmă, mă obișnuisem și încercam să-mi transform ignoranța în curiozitate de copil. Mă hotărâsem să accept această lume diferită.

Sigur că nu reușeam în întregime. Erau mult prea multe lucruri pe care mintea mea nu le putea cuprinde și, cu atât mai puțin, înțelege. Motivul pentru care mă aflam aici, de exemplu.

Pe Pământ se desfășura un război între forțe pe care până acum nu le percepușem. Energii care nu puteau exista decât împreună și care erau absolut necesare pentru existența vieții păreau să-și fi pierdut echilibrul – Binele și Răul, Lumina și Întunericul. Întunericul ieșise din propria lui

umbră și încerca să câștige bătălia. Întreaga omenire era într-un mare pericol. Chiar dacă toate astea mi se păreau de neconceput, în străfundul meu știam că erau adevărul. Știam, de asemenea, că eu însămi jucam un rol important în această luptă.

Danu, mama planetei, îmi dăduse *orinionul*, care era o armă cumplită. O amuletă cu ajutorul căreia puteam stăpâni cele patru elemente: focul, apa, pământul și aerul. Cele patru elemente din care ia naștere viața.

Și, cu toate că încă nu știam cum să mânuiesc această armă, mi-era limpede că aveam să intru cu ea în lupta împotriva Întunericului.

Întunericul ce se manifesta într-o femeie care își spunea *Vulpea*. Prima mea întâlnire cu ea – și singura de până acum – aproape că mă costase viața. Mă găsisem în fața ei complet nepregătită și neajutorată și o privisem, paralizată de frică, în ochii negri. Era Răul personificat, iar simpla amintire a întâlnirii cu această femeie cumplită îmi provoca fiori de gheață pe spate.

Niciodată nu aveam să o mai înfrunt atât de neajutorată. La următoarea întâlnire, aveam de gând să lupt și s-o înving.

Dar, dacă vrei să folosești forța elementelor, ai nevoie de consimțământul acestora. Apa mi-l dăduse deja. Însă nu aveam nicio idee cum să dau

de urma celorlalte spirite ale naturii. De abia după ce obțineam consimțământul tuturor celor patru elemente, *orinionul* își putea desfășura întreaga forță. Nu mai trebuia decât să învăț cum s-o folosesc pentru scopurile mele.

Mi-am golit ceașca și am pus-o pe blatul din bucătărie. Era timpul să mă apuc de treabă – boli-sem destul!

***

- Știu că ești nerăbdătoare, Jay. Dar sănătatea ta e prioritatea absolută.

M-am uitat în jos la Ivan, enervată. Motanul se tolănise lângă mine, pe jos. Mă aflu în mica grădină din fața clădirilor de apartamente ale Agenției. Era după-amiaza târziu și, în afară de motan, nu văzusem pe nimeni din echipa 8, excep-tând întâlnirea mea de dimineață cu Lee. Se părea că echipa o pornise la drum încă înainte de ora oficială de mic dejun, pentru a cerceta un indiciu cu privire la locul unde s-ar fi aflat Spiritul Pământului. Încă nu se întorsese. Mă supăra foarte tare că Lee nu menționase nici măcar în trecut misiunea asta. Dacă tot nu-i puteam însoți, măcar să mă fi informat și pe mine.

Singurul care mă ținea la curent cu activitățile echipei 8 era credinciosul meu prieten Ivan. Motanul nu participa nici el la misiunile externe

ale echipei, dar asta fusese alegerea lui. Se temea groaznic de avioane.

- Nu mai pot sta liniștită. Și n-are nicio legătură cu nerăbdarea, i-am răspuns, e o pierdere de timp...

Motanul a deschis leneș un ochi.

- Nu e chiar așa. La urma urmei, o întreagă comisie specială e ocupată să găsească celelalte elemente. Și toată atenția Agenției e îndreptată spre afacerile Ordinului Roșu și ale Vulpiei. Agenții care participă sunt cel mai bine pregătiți. Ar trebui să ai mai multă încredere în ei...

Încredere...

O vorbă mare. Prea mare pentru a o folosi la întâmplare. Trecutul mă învățase asta și eram convinsă că nu exista decât o singură persoană în care puteam avea încredere absolută. Eu însămi.

Mi-am dat o șuviță de păr de pe frunte.

- Știu că sunt cu toții experți. Dar nu am chef să stau fără să fac nimic și să aștept. Mă simt inutilă.

- Purtătoarea *orinionului*, cea mai importantă persoană dintre toți, se simte inutilă... ca să vezi!

A dat din cap, amuzat.

- Pe undeva, am impresia că nu mă iei în serios.

- Iar eu am impresia că exagerezi.

Am pufnit. Îmi venea să-mi smulg părul. O fi fost calmul motanului ceva demn de invidiat, dar în starea în care eram mă înnebunea. Am sărit în

picioare și am început să mă plimb agitată încolo și-ncoace în fața fântânii arteziene.

- Cum să nu mă simt inutilă? am început să țip. Mai întâi sunt răpită și adusă aici și închisă. Pe urmă mi se dă voie, în sfârșit, să ies din Agenție și, după primul meu mare succes, mă închid la loc!

- Nu ești închisă, Jay.

- Serios? Și ce se întâmplă dacă ies acum pe poartă? am întrebat revoltată, arătând spre poarta exterioară păzită din spatele meu.

Ivan a râs torcând.

- Aș zice că nu se întâmplă mare lucru.

- Poftim?

Motanul a oftat din rărunchi și s-a rostogolit pe burtă.

- Înregistrarea ta a fost tot timpul pe liber. Poți să vii și să pleci după cum ai chef. Rugămintea generalului a fost doar să rămâi în interiorul Agenției până când te faci bine.

- Doar nu vorbești serios!

Brațul mi s-a lăsat încet în jos. Motanul mă fixa cu ochii lui de culoarea chihlimbarului.

- Ți-a spus cineva că nu ai voie să părăsești terenul Agenției?

Am deschis gura și am închis-o la loc.

Ivan avea dreptate. Generalul Stanson nu-mi interzisesese explicit să părăsesc Agenția în perioada mea de convalescență. Cu toate astea,

presupusesem că paza m-ar fi oprit dacă aş fi încercat să ies din arealul Agenţiei şi că alarma s-ar fi declanşat automat dacă aş fi încercat să fug.

În primul moment nu mi-a fost prea limpede ce să cred. Privirile mi s-au îndreptat spre poarta de ieşire şi spre drumul care ducea la Pădurea de Smarald. Aşadar, puteam să ies pur şi simplu pe poartă şi să mă duc la lacul din pădure pentru a-mi onora promisiunea pe care i-o făcusem regiunii oamenilor mării.

Dar n-am făcut-o.

- Şeful e în birou? l-am întrebat pe Ivan.

- Cred că da, a răspuns motanul clipind, dar ar fi bine să mai aşteşti, Jay. Lee o să...

- Mă doare-n cot de Lee!

Am pornit-o hotărâtă, trecând pe lângă poarta principală deschisă, spre clădirea principală a Agenţiei.

Turnul impunător, cu faţada de culoarea fildeşului şi coloane masive din piatră, nu mi se mai părea atât de ameninţător ca la început, când sosisem în Lumea de Aici. Îmi aminteam foarte bine de noaptea în care păşisem pentru prima dată în clădirea principală a Agenţiei. Echipa 8 mă condusesese prin intrarea principală de pe latura din faţă, cea atât de opulentă. Hala uriaşă de primire mă copleşise de-a dreptul.

De atunci nu mai ajunsesem în apropierea intrării principale, pe care de altfel n-o folosea aproape nimeni dintre cei angajați. Când îi întrebam de ce mă aduseseră în prima seară în sala de primire, Joe din echipa 8 răspunsese rânjind că fusese necesar pentru prelevarea datelor mele biometrice. Eu însă eram sigură că intenționaseră să mă impresioneze. Ca și cum n-ar fi fost deja destul de impresionant pentru mine să mă trezesc departe de casă, într-un avion supermodern, și să fiu dusă într-o lume paralelă.

Am trecut de intrarea din spate, mult mai puțin pompoasă, și am luat-o prin labirintul infinit de coridoare aparent nesfârșite. Ajunsesem să mă minunez eu însămi de cât de bine ajunsesem să mă descurc între timp.

Biroul șefului responsabil de toate echipele speciale de aici se afla pe o tribună deasupra centralei tehnice, care de fiecare dată îmi amintea de centrala de comandă a unei stații spațiale. Mai mulți oameni erau așezați în cerc în fața unor monitoare plate și păreau să vorbească singuri. Între timp, știam că transmiteau indicații echipelor aflate în misiune. Centrala era dominată de un monitor special, uriaș, ultraperformant, care prezenta hărți din Lumea de Aici și din Lumea de Acolo, cum se numea aici lumea din care veneam eu.

În fața ușii pe care scria *Generalul Stanson*, m-am oprit scurt pentru a-mi aduna toate forțele. Șeful fusese până acum foarte amabil și drăguț cu mine. Cu toate astea, emana o autoritate care îmi crea de fiecare dată o stare de agitație. Era aura autorității lui necontestate, pe care nu știam cum s-o abordez. Și asta nu pentru că nu l-aș fi respectat, ci mai degrabă din cauza experiențelor mele din trecut, care mă învățaseră să mă apropii cu circumspecție de asemenea persoane.

Să-i dăm drumul, mi-am spus, mi-am îndreptat umerii și am bătut în ușă.

- Bună ziua, Jay, am auzit vocea calmă a generalului, care stătea în spatele meu, pe coridor.

M-am întors surprinsă. Șeful zâmbea, dar mi-am dat seama imediat că era tensionat, și asta mai ales din cauza celor doi domni care-l însoțeau. Bărbații purtau costume lucrate la comandă și pe piept le lucea o emblemă care mi s-a părut cunoscută. Era aurie și arăta ca o bilă înconjurată de o banderolă. Doar că nu-mi aduceam aminte unde o mai văzusem.

Chiar că a fost nevoie să fac un efort ca să le pot întoarce privirile într-un fel cât mai neutru. În timp ce eu nu aveam habar cine erau, ei păreau să știe foarte bine cine eram eu. Adică... cine eram cu adevărat. Mai mult ca sigur că la o simplă

practicantă nu s-ar fi uitat cu rezervele evidente cu care mă priveau pe mine. Expresiile celor doi spuneau extrem de clar că nu mă considerau a fi cine știe ce. Am ridicat bărbia cu mândrie și le-am înfruntat scepticismul.

Din fericire, șeful a întrerupt atmosfera tensionată înainte ca eu să apuc să spun ceva nesăbuit, ce aș fi regretat imediat.

- Domnilor, vă rog s-o luați înainte, a spus generalul, făcând un semn spre birou. O să vin și eu imediat.

Bărbații au dat ușor din cap și au trecut pe lângă noi fără să scoată un cuvânt. Când ușa s-a închis în urma lor, m-am strâmbat.

- Cine-s fandosiții ăștia? am bombănit și m-am speriat chiar în momentul în care mi-am dat seama că lângă mine era șeful.

- Sunt doi dintre senatorii de la vârf ai guvernului din Lumea de Aici, a răspuns el calm.

- Ooo!

Atunci mi-am amintit de unde cunoșteam emblemele de pe costumele celor doi. Era simbolul Instanței, al Curții Supreme. Acum înțelegeam de ce îmi cunoșteau adevărata identitate.

- Cu ce te pot ajuta, Jay? a întrebat generalul.

- Ăăă... mmm...

Privirea mi-a oscilat între el și ușa biroului. Cu siguranță că îl aștepta o discuție importantă,

pe lângă care eu și problema mea nu eram chiar atât de însemnate.

- Pot să vin mai târziu...

- Lasă, a zâmbit el încurajator. Spune ce s-a întâmplat!

Tipic pentru general. Cu toate că avea de rezolvat o problemă importantă, își făcea timp pentru mine. Nu-mi era deloc greu să înțeleg motivele pentru care echipa 8 avea un respect de nezdrunctat pentru șeful ei. Era un respect reciproc, născut din încredere nestrămutată. Un mod de relaționare care mie îmi era complet străin.

Mi-am dres glasul și am îndepărtat o scamă imaginară de pe jachetă.

- Voiam să vă rog să-mi dați voie să închei perioada mea de convalescență.

- Exact asta voiam să discut azi cu Leannán.

M-a cercetat scurt din priviri.

- Cum te simți?

- Minunat! În plină putere. Nu m-am simțit mai bine în viața mea. Și, sinceră să fiu, mă înnebunește să stau degeaba, să nu fac nimic. Vreau să ajut și chiar trebuie să ajung urgent în Pădurea de Smarald. La urma urmei, i-am promis ceva reginei oamenilor mării. Și...

Șeful m-a întrerupt cu un hohot de râs.

- În regulă, m-ai convins. Nu sunt sigur în ce măsură te putem include în activitățile Agenției.

Cred că o să ne concentrăm în prima fază asupra antrenamentului.

- În sfârșit!

Am oftat ușurată. Apoi am coborât vocea.

- S-a întâmplat din nou, să știți. Apa mă urmărește în vise.

- Ei, înseamnă că e momentul să lucrezi cu asta. Dar, înainte de a începe, ar trebui să-ți ții neapărat promisiunea.

Șeful mi-a făcut cu ochiul.

- Pe curând, Jay!